

L'Escola de Muntaya fou bastida al Pla d'Alemanys, damunt de terrenys del municipi nostrat que, mitjansant un contracte amb el de Barcelona, aportava el solar, la llum i l'aigua. En compensació tenia el dret, si no recordo malament, a participar-hi amb vint nenes berguedanes.

Va costar l'Escola un milió de pessetes, poc més o menys. La vàrem inaugurar amb tota solemnitat, enmig de l'emoció i l'alegria dels berguedans que escoltaren la paraula eloqüent i enlairada del Sindic de l'Ajuntament de Barcelona, Professor Joaquim Xirau.

Aquella obra resta dempeus, convertida en caserna. Un dia però la restablirem dignament, acompanyats del poble berguedà i de les ombres dels propulsors desapareguts Pellícena, Brasó, Jové, Ainaud, Joaquim Xirau.

=====

- EL CASTELL DE SANT FERRAN -

A l'obra implacable del temps i la separació, desdibuixant en el record la imatge que creïem més inesborrable, s'hi afegeix a vegades el treball demolidor dels homes. Així passa amb el castell de Berga, la desaparició del qual deu modificar talment la silueta familiar de la nostra ciutat, que el dia del retorn amb prou feina la coneixerem.

Abans, quan després d'una absència més o menys perllongada retornàvem al poble, ja de molt lluny provàvem de descobrir-la cercant amb afany a l'horitzó les punxes dretes de la muntanya de Queralt i tot seguit després, una mica més baix i a dreta el castell, corona de granit (bon xic esgalabrada, val a dir-ho, però corona tanmateix) posada sobre el seu front majestuós, vers el qual pugen les primeres cases del Capdamunt-de-la-vila, com un ramat de cabres rogenques enfilant-se ardides cap al cim del turó.

I avui ja no en queda res ? Vol dir això que ens ha de doldre ? Certament no. Aquestes transformacions formen part de la llei natural de la vida, en constant renovació. Però, què voleu fer-hi ? Cada vegada que desapareix alguna d'aquestes coses tan conegudes i tan enyorades, als que en som separats ens sembla com si perdéssim algun ésser estimat, o com si fos una part de nosaltres mateixos que fuig per a no tornar mai més.

En el seu emplaçament, la nit de Sant Joan d'enguany va tenir-hi lloc la inauguració d'uns quants xalets per a estiujants i seguidament havien de començar les obres de construcció d'un gran hotel.

Adéu, Castell de Sant Ferran ! En definitiva no has fet més que seguir el destí de tot i de tothom : envellir i morir.

* * * * *